

Twee mannen zo stil

Over het politieke en het persoonlijke

Kathy Lindekens

Vlaams parlementslid voor de SP

Et quoi alors?

Het was een merkwaardig beeld, die ochtend in de grote kathedraal van Parijs: alle groten der aarde waren samengestroomd voor de begrafenis van de socialist François Mitterrand. Onder hen een zichtbaar aangeslagen Helmut Kohl, niet alleen naar de lichtstad gekomen voor een officieel afscheid, maar ook voor de begrafenis van een vriend, zijn 'compagnon de route' in Europa. Ver weg van deze belangrijke drukte, in een klein dorpje tussen de gewone mensen die met hem waren opgegroeid, had op dat ogenblik de echte uitvaart van Mitterrand plaats. Iedereen van deze kleine gemeenschap was op het appèl. Ze keken hun ogen uit naar de kleine familiestoet die zich in de richting van het dorpskerkje in beweging zette. Onder hen een andere vriend van de president, die wel het voorrecht had hem naar zijn laatste rustplaats te begeleiden: de acteur Gérard Depardieu. Een klein aantal intimi, zo had de kleine grote man gevraagd voor hij had afscheid genomen van zijn vrouw Danielle. Naast haar achter de kist liepen zijn dochter en haar moeder. Een choquerend beeld voor zijn compatriottes? Nee, die waren al lang gewend aan dit 'verdoken' kind van hun vroegere president, hadden even opgekeken toen de kranten enkele jaren eerder met het schandaalbericht waren gekomen maar hadden toen samen met hem geknikt "Et quoi alors?". De waardige manier waarop zijn echtgenote toen op de hele heisa had gereageerd, de vanzelfsprekendheid waarmee zij samen hun levenslijn hadden gevolgd, werd nu doorgetrokken tot het einde. Et quoi alors? Presidenten zijn ook mensen.

Zeilen omdat het moet

Neem nu Bill en Hilary. Misschien vreten zij

elkaar wel op als niemand het ziet; naar buiten toe vormen zij in ieder geval het perfecte team. Door storm en wind zeilen zij het vrijheidsbeeld tegemoet. Onderweg worden ze beschoten, geraamd en lekgeslagen. Maar zeilen zullen zij. Met vooraan op de boeg Chelsea en Socks. Hoe komt zo'n lieflijk Amerikaans gezin er toch bij om met zijn allen een gooi te doen naar het presidentschap? Voor de kat lijkt me dit nog een comfortabel idee, maar dochterlief kan echt wel nooit meer op een normale manier op school verschijnen, haar moeder worden - als zij blijkt tot meer in staat te zijn dan knikken en lachen - draconische gaven toegekend en over de lijdensweg van daddy zullen we maar zwijgen. Hele horden hoeren zijn intussen aangesleept om te komen verklaren dat ook zij in een ver verleden wel eens gewipt hebben met de president. Niets wordt te gek bevonden om de presidentiële boot te laten kapseizen, en de Amerikaan spreekt schande.

Hebben zij dit dan niet zelf gezocht? Je moet natuurlijk wel gek zijn om op weg naar 'the all american dream' in een dergelijk circus mee te draaien: op de familiefoto zittend voor de haard, met vijf vervaarlijk kijkende binken joggend in het park, op de golfbaan (want sportief moeten we zijn), in de helikopter, uit de helikopter, en ... smile, smile, smile! Er wordt wat afgelachen in het leven van zo'n president. Het lijkt soms wel of zijn kaken met elastiekjes naar achteren zijn gespannen. Hoe moe en moedeloos moet zo'n man dan zijn, denk ik, als hij eens een avond alleen in de zetel een boek ligt te lezen, een stukje literatuur, iets dat alleen van hem is en niet meteen van de hele natie. Heeft hij wel eens zo'n moment? Kan hij langer dan vijf minuten zijn presidentiële broek laten zakken en op de WC

zitten dromen zonder dat Amerika - wat zeg ik, de wereld - in brand staat?

Je kan je afvragen wat een zo brave man als Bill Clinton heeft bezielde om president te willen worden van het gekste stel staten ter wereld. Een vreemde masochistische drang om dagelijks door het slijk te worden gehaald? De zucht naar aanbidding? Het zal ook wel te maken hebben met een poging om steeds beter te doen, zoals op school. "Ik doe mijn best, meester". En daar zie: hij is "The President of The United States!" Nooit kan hij nog een zak snoep gaan kopen op de hoek. Nooit meer op een bank zitten in het park met alleen de zon als gezelschap. Nooit meer stiekem achteraan zitten, altijd op de eerste rij. Met zijn elastiekjes.

Het gezondheidsbulletin

Wat doet een land met een president die ziek is? Mitterrand in zijn graf weet er ondertussen alles van. Dat land verspreidt gezondheidsbulletins, houdt de vinger aan de pols - of aan de buik of aan de grote teen - van de man in kwestie. Presidenten mogen namelijk niet ziek zijn. Dat brengt de natie in gevaar. François Mitterrand was ziek, en dit al jaren, van voor zijn laatste herverkiezing in 1992. Dit 'interessante' feit werd ons uit de doeken gedaan door zijn vroegere lijfarts die hij om persoonlijke redenen van de hand had gedaan een jaar voor zijn dood. De eerste Franse staatsburger had er immers voor gekozen zich naar het einde toe te laten begeleiden door een Belgische arts die hem bestralingen en natuurgeneesmiddelen voorschreef en hem zo het leven draaglijker maakte. De lijfarts, gekrenkt in zijn glorie, zinde op wraak. Die is er gekomen in de vorm van een boek waaraan hij in alle stilte had gewerkt. De president zou de laatste maanden van zijn ambtstermijn niet meer in staat geweest zijn om te regeren, de Belg is een moordenaar. De Franse pers verslindt *Le grand secret* als was het een krentekoek. Op zoveel sensatie hadden zij niet meer gehoopt. De schrijver, dr. Gubler, is een rijk man. Met deze wetenschap onder het hoofdkussen kunnen toppolitici, waar ook ter wereld, geen gezonde nachtrust meer hebben. Wat als morgen de kapper van Louis Tobback, de diëtist van Jean-Luc Dehaene en de gynecolo-

loge van Miet Smet literaire ambities hebben? Lezen we dan alles over de kale plekken, de verstopte chocoladerepen en de glijmiddelen waar we nooit een idee van hadden dat ze er waren? Zullen deze en andere belangrijke details over de privézijde van deze lichamen ons dan eindelijk bereiken? Het moge voor velen een warme droom zijn.

Hallo, telefoon

Heeft een politicus nog iets van een privéleven? Ik ben nieuw in het vak en kan dus vergelijken met vroeger. Het valt niet echt mee, moet ik zeggen. Voor elk stukje moet je vechten, vaak tegen jezelf, elke dag weer. Voor mijn privé-adres, bijvoorbeeld. Jarenlang ben ik er, zelfs als bekende Vlaming, in geslaagd dit voor mezelf plus de collega's en wat goede vrienden te houden. Nu wordt dit helemaal niet evident meer gevonden. Toch is dit het enige veilige plekje voor mijn gezin, dat ook zo zijn rechten heeft. Ook de tijd is niet meer van mij. Ik kan hem niet meer beheersen. Altijd komt er weer een vergadering bij, tot ik van 's ochtends tot 's avonds mijn hele agenda heb volgepuzzeld. En, o ja, ik ben ook full-time mama! Er moet eten op tafel! Kleren gewassen! Kindje in bad! Boodschappen doen! Paniek alom. Kan ik voor elke dag er alsjeblieft drie krijgen? Dan hou ik zelf ook nog wat over. En kan ik rustig weer aan het volgende etmaal beginnen, met grote plannen voor een eigen leven, tussen de drukte door.

Als ik één ding heb geleerd, dan is het dat politici hun gezin moeten beschermen. Hoewel dat door velen niet zo begrepen wordt. Een leuk gezinnetje kan namelijk stemmen opleveren. Dus zullen we maar samen op de foto? En mooi lachen, dan zien de mensen ons geluk. Ik kan maar één reden bedenken waarom je je gezin mee voor de camera's zou sleuren: om een doorbraak te forceren, zoals een bekend homo-koppel dat onlangs deed in het Antwerpse stadhuis. Van de lange politiek af te leggen weg is de eerste stap door hen gezet. Als een statement naar de boze buitenwereld toe. Ze zijn nu meer dan ooit samen beroemd, gevierd, verguisd. Toch wens ik ze meer toe, Tom en René, later, als ze oud zijn en hun bijzonder moment door vol-

gende generaties allang is achterhaald: dat ze dan als twee oudere onbekenden op een bank naast elkaar kunnen zitten staren naar de zon. Twee mannen zo stil...

Samenleving en politiek

organiseert op zaterdag 2 maart 1996
haar derde

SamPol-debat

met

Bruno Schoenaerts [advocaat]

Renaat Landuyt [SP-parlementslid]

Freddy Evers [rechter]

John De Wit [moderator - *Gazet van Antwerpen*]

over

De werking van het gerecht

om 14u
in het Fakkelteater [zwarte zaal],
Reyndersstraat 7, 2000 Antwerpen

info : Geert Selleslach, 02/513 18 27